

C-789/23. sz. ügy**Előzetes döntéshozatal iránti kérelem****A benyújtás napja:**

2023. december 21.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litvánia)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2023. december 20.

Felperes az elsőfokú eljárásban és fellebbező:

I. J.

Alperes az elsőfokú eljárásban és ellenérdekű fél a fellebbezési eljárásban:

Registru centras VĮ

[omissis]

**LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS
(LITVÁNIA LEGFELSŐBB KÖZIGAZGATÁSI BÍRÓSÁGA)****VÉGZÉS**

2023. december 20.

[omissis]

A Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litvánia legfelsőbb közigazgatási bírósága) kibővített tanácsa [omissis] [a bíróság összetétele]

a bíróság írásbeli fellebbezési eljárás keretében megtartott ülésén megvizsgálta a Vilniaus apygardos administracinis teismasnak (vilniausi megyei közigazgatási bíróság, Litvánia) a fellebbező I. J. által az alperes, a Registru centras (nyilvántartási központ, Litvánia) állami vállalat ellen indított, határozat megsemmisítése és cselekmények elvégzésére kötelező végzés meghozatala iránti keresettel kapcsolatos közigazgatási ügyben 2022. június 29-én hozott ítélete ellen

I. J. fellebbező által benyújtott fellebbezés tárgyában folyamatban lévő közigazgatási ügyet.

A kibővített bírósági tanács

a következőket állapította meg:

I.

- 1 A jelen ügy I. J. fellebbező (a továbbiakban: fellebbező) és az alperes, a Registru centras (nyilvántartási központ) állami vállalat (a továbbiakban: alperes) között a vagyonmegosztás tényével kapcsolatban az alperes által 2002. március 9-én hozott azon határozattal [omissis] (a továbbiakban: határozat) összefüggésben fennálló jogvitára vonatkozik, amellyel elutasították a fellebbező arra irányuló, 2022. február 15-i kérelmét, hogy az I. J. és C. B. vagyonára vonatkozó jogi rendszer kapcsolatos jogi tény (a vagyonmegosztás tényét) a Vedybų sutarčių registrasba (házassági szerződések nyilvántartása, a továbbiakban: nyilvántartás) bejegyezzék.

Jogi háttér. Az uniós jog

- 2 Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 21. cikkének (1) bekezdése szerint „[a] Szerződésekben és a végrehajtásukra hozott intézkedésekben megállapított korlátozásokkal és feltételekkel minden uniós polgárnak joga van a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz”.

Jogi háttér. A nemzeti jog

- 3 A Vedybų sutarčių registro nuostatai (a házassági szerződések nyilvántartására vonatkozó szabályzat, a továbbiakban: szabályzat) a Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. rugpjūčio 13 d. nutarimas Nr. 1284 „Dėl Vedybų sutarčių registro nuostatų patvirtinimo” (a Litván Köztársaság kormányának a házassági szerződések nyilvántartására vonatkozó szabályzat jóváhagyásáról szóló, 2002. augusztus 13-i 1284. sz. határozata) hagyta jóvá. A jelen ügyre alkalmazandó változat a legutóbb a Litván Köztársaság kormányának 773. sz. határozatával 2020. július 8-án módosított 2015. szeptember 10-i változat.
- 4 A szabályzat meghatározza a házassági szerződések nyilvántartásának célját és tárgyát, a nyilvántartás vezetőjét és kezelőjét, valamint a vezető és a kezelő jogait, kötelezettségeit és feladatait, és szabályozza a nyilvántartásban szereplő adatok és információk (a továbbiakban: a nyilvántartásban szereplő adatok), valamint a nyilvántartásban való rögzítés érdekében benyújtott okiratok és/vagy másolataik kezelését, a nyilvántartásnak a többi nyilvántartással való kapcsolatát, a nyilvántartásban szereplő adatok biztonságát és a nyilvántartásban szereplő okiratok és adatok hozzáférhetővé tételét és felhasználását, továbbá a nyilvántartás finanszírozását, átszervezését és megszüntetését (a szabályzat 1. pontja). A nyilvántartás célja a nyilvántartásnak a szabályzat 13. pontjában említett

- tárgyának rögzítése, a nyilvántartásban szereplő adatok és a nyilvántartásba való bejegyzésre benyújtott okiratok másolatainak gyűjtése, összeállítása, feldolgozása, rendszerezése, tárolása és hozzáférhetővé tétele, valamint a nyilvántartásban szereplő adatokkal kapcsolatos egyéb adatkezelési műveletek elvégzése (a szabályzat 2. pontja).
- 5 A nyilvántartás kezelője a RegistrŪ centras (nyilvántartási központ) állami vállalat (a szabályzat 8. pontja).
 - 6 A nyilvántartás tárgyát a házassági szerződések (a szabályzat 13.1. pontja), a közösen szerzett és használt vagyon együttélés megszűnését követő megosztásra vonatkozó élettársi vagyoni szerződések (a szabályzat 13.2. pontja), valamint a polgári törvénykönyvben meghatározott vagyonmegosztás képezik (a szabályzat 13.3. pontja).
 - 7 Az adatszolgáltatók olyan közjegyzők, akik házassági szerződéseket, élettársi vagyoni szerződéseket vagy vagyonmegosztási szerződéseket, valamint e szerződések módosítását vagy megszüntetését hitelesítették (a szabályzat 21.1. pontja); bíróságok, amelyek a közös vagyon megosztásáról, az egyik vagy mindkét házastárs hitelezői jogainak visszaállításáról határoztak, amennyiben e hitelezők jogait a házassági szerződés vagy az élettársi vagyoni szerződés módosítása vagy megszüntetése sértette, vagy a házassági szerződés, az élettársi vagyoni szerződés vagy a vagyonmegosztási szerződés módosításáról vagy megszüntetéséről határoztak (a szabályzat 21.2. pontja); házassági szerződést vagy élettársi vagyoni szerződést kötő személyek, csak a szabályzat 68. pontjában meghatározott esetekben (a szabályzat 21.3. pontja).
 - 8 A vagyonmegosztási szerződést hitelesítő közjegyzőnek vagy a vagyonmegosztásról határozatot hozó bíróságnak a szerződés hitelesítését, illetve a határozat jogerőre emelkedését (vagy a fellebbviteli bírósághoz benyújtott fellebbezés esetén az ügynek az elsőfokú bírósághoz történő visszautalását) követő 3 munkanapon belül a nyilvántartás kezelőjéhez be kell nyújtania a vagyonmegosztás tényéről szóló értesítést a hitelesített szerződés vagy a jogerőre emelkedett bírósági határozat digitális másolatával együtt. A vagyonmegosztás tényéről szóló értesítésben az adatszolgáltatónak a szabályzat 17.2–17.9. pontjában említett adatokat kell közölnie (a szabályzat 45. pontja).
 - 9 A külföldi államban kötött házassági szerződés vagy élettársi vagyoni szerződés akkor jegyezhető be a nyilvántartásba, ha a házassági szerződés vagy az élettársi vagyoni szerződés tartalmazza legalább az egyik szerződésben részes félnek a Lietuvos Respublikos gyventojų registras (Litván Köztársaság népeesség-nyilvántartása) szerinti személyi azonosító számát (a szabályzat 67. pontja).
 - 10 Amennyiben a házastársak vagy élettársak egyike külföldi államban hitelesített házassági szerződést vagy élettársi vagyoni szerződést, illetve e szerződés módosítását vagy e szerződés megszűnésére vonatkozó adatokat kíván

nyilvántartásba vetetni, az adatokat a nyilvántartásba való bejegyzés céljából a nyilvántartás kezelője által meghatározott eljárásnak megfelelően személyesen vagy meghatalmazott személy útján, postai vagy elektronikus úton nyújthatja be (a szabályzat 68. pontja).

A releváns tények

- 11 A jelen közigazgatási [ügyben] megállapították, hogy a fellebbező (kitakart adatok) és az olasz állampolgárságú C. B. (kitakart adatok) városban (Olaszországban) házasságot kötött. A házasságkötést 2006-ban jegyezték be a (kitakart adatok) önkormányzat házassági anyakönyvébe. A házassági anyakönyvi kivonat tartalmaz egy bejegyzést, amely szerint a vagyonekülönítő rendszert, amelyet a házastársak választottak, a házassági anyakönyvben tüntetik fel.
- 12 A fellebbező 2022. február 15-én kérte az alperestől a fellebbező és C. B. vagyonára vonatkozó jogi rendszer kapcsolatos jogi tények (a vagyonegyesítés tények) a házassági szerződések nyilvántartásába való bejegyzését.
- 13 A fellebbező kérelmének vizsgálatát követően az alperes meghozta a 2022. március 9-i határozatát (a továbbiakban: határozat), amelyet a jelen közigazgatási ügyben megtámadtak. A szabályzat 13., 21., 45., 67–68. pontja alapján az alperes a határozattal megtagadta a fellebbező és házastársa vagyonára vonatkozó jogi rendszerrel kapcsolatos jogi tények (a vagyonegyesítés tények) a nyilvántartásba való bejegyzését. Ezenfelül az alperes kifejtette, hogy a fellebbező által benyújtott házassági anyakönyvi kivonat (kitakart adatok) a nyilvántartásba házassági szerződésként bejegyezhető, ha a fellebbező a házassági anyakönyvi kivonathoz közjegyző vagy bármely más illetékes olaszországi tisztviselő által hitelesített olyan kiegészítést (mellékletet) nyújtana be, amely tartalmazza legalább a házassági szerződésben részes egyik félnek a Litván Köztársaság népeesség-nyilvántartása szerinti személyi azonosító számát. Az alperes továbbá azt állította, hogy a természetes személyek nem minősülnek adatszolgáltatónak a vagyonegyesítés tények a nyilvántartásba történő bejegyzése szempontjából, és ezért a vagyonegyesítés ténye nem jegyezhető be a fellebbező kérelme alapján.
- 14 A fellebbező az ügyiratokhoz való csatolás céljából egy e-mail másolatát nyújtotta be, amelyből kiderül, hogy a fellebbező (kitakart adatok) anyakönyvi hivatalhoz fordult a házassági anyakönyvi kivonat olyan másolatának kiállítása érdekében, amely tartalmazza a személyi igazolványában szereplő személyi azonosító számát. A (kitakart adatok) anyakönyvi hivatal azonban megtagadta a másolat kiadását, arra hivatkozva, hogy a litván személyi azonosító számot nem tudja feltüntetni a házassági anyakönyvi kivonatban, mivel ezeket az adatokat nem hitelesítették. A fellebbező a (kitakart adatok) (Savona megye, Olaszország) közjegyzője által 2021. február 16-án kiállított tanúsítványt is benyújtotta, amelyben a közjegyző igazolta, hogy az olasz polgári törvénykönyv 162. cikkének (2) bekezdése alapján a házassági vagyonra vonatkozó vagyonekülönítő rendszer választása a házassági anyakönyvben is feltüntethető.

15 A fellebbező az alperes határozatát kifogásolva keresetet indított a Vilniaus apygardos administracinis teismas (vilniausi megyei közigazgatási bíróság) előtt, amely 2022. június 29-i határozatával a fellebbező keresetét mint megalapozatlant elutasította. A Vilniaus apygardos administracinis teismas (vilniausi megyei közigazgatási bíróság) a határozatában többek között megállapította, hogy a szabályzat 67. pontja egyértelműen meghatározza a külföldi államban kötött házassági szerződés vagy élettársi vagyoni szerződés nyilvántartásba vételének követelményeit. A Vilniaus apygardos administracinis teismas (vilniausi megyei közigazgatási bíróság), miután megállapította, hogy a házassági szerződés vagy az élettársi vagyoni szerződés nem tartalmazza legalább az egyik szerződő félnek a Litván Köztársaság néesség-nyilvántartása szerinti személyi azonosító számát, úgy véli, hogy az alperes nemcsak jogosult, hanem köteles is volt arra, hogy elutasítsa a fellebbező kérelmét.

16 A fellebbező a Vilniaus apygardos administracinis teismas (vilniausi megyei közigazgatási bíróság) ítélete ellen fellebbezést nyújtott be a Lietuvos vyriausiasis administracinis teismashoz (Litvánia legfelsőbb közigazgatási bírósága).

A kibővített bírósági tanács

a következőket állapítja meg:

II.

17 A fellebbező az alperestől az I. J. és C. B. vagyona vonatkozó jogi rendszerrel kapcsolatos jogi tények (a vagyonmegosztás tényének) a házassági szerződések nyilvántartásába való bejegyzését kérte.

18 A szabályzatnak a jelen ügyre alkalmazandó változata szerint az alábbiak jegyezhetők be a házassági szerződések nyilvántartásába: 1) házassági szerződések, 2) közösen szerzett és használt vagyon együttélés megszűnését követő megosztására vonatkozó élettársi vagyoni szerződések, 3) a polgári törvénykönyvben meghatározott vagyonmegosztás ténye. Házassági szerződés alatt ebben az összefüggésben a házastársak között létrejött, a házasság fennállása alatt, valamint a házasság felbontását vagy különválást követően fennálló vagyoni jogaikat és kötelezettségeiket meghatározó megállapodást kell érteni. A vagyonmegosztás alatt ebben az összefüggésben a felek közötti megállapodást vagy a közös vagyon megosztásáról rendelkező bírósági határozatot kell érteni [omissis].

19 A szabályzat IV. fejezete szabályozza a nyilvántartás tárgyának bejegyzését. E fejezet 21. és 68. pontjának tartalma olyan jogi szabályt jelent, amely szerint a természetes személyek adatszolgáltatóként kizárólag abból a célból nyújthatnak be kérelmet a házassági szerződések nyilvántartásának kezelőjéhez, hogy a külföldi államban hitelesített házassági szerződést vagy élettársi vagyoni szerződést, e szerződés módosítását vagy megszűnését bejegyezzék. Más szóval, a megállapított szabály nem jogosítja fel a fellebbezőt arra, hogy az alpereshez kérelmet terjesszen elő a vagyonmegosztás nyilvántartásnak a szabályzat

- 13.3. pontjában említett tárgyat képező tényének bejegyzése iránt. A szabályzat 21. pontjának tartalma azt mutatja, hogy a vagyonmegosztás tényének a nyilvántartásba való bejegyzése céljából adatszolgáltatók csak azok a közjegyzők lehetnek, akik a vagyonmegosztási szerződéseket, illetve módosításait vagy megszüntetésüket hitelesítették (a szabályzat 21.1. pontja), valamint azok a bíróságok, amelyek a szabályzat 21.2. pontjában felsorolt határozatokat hozták.
- 20 A fellebbező fellebbezésében előadott, a jelen ügy tárgyát meghatározó érvekből (például, hogy a házastársak a házasságkötéskor *de jure* és *de facto* a házassági szerződés fogalmának megfelelő nyilatkozatot tettek, amelyet a [kitakart adatok] [Olaszország] anyakönyvi hivatalában jegyeztek be, vagy hogy a házassági anyakönyvbe tett bejegyzés ténylegesen házassági szerződésnek minősül, mivel a felek ebben az okiratban a házassági vagyoni vonatkozó jogi rendszerről állapodtak meg), a jelen bírósági tanács azt a következtetést vonja le, hogy a fellebbező valóban kérte a házassági szerződésnek a házassági szerződések nyilvántartásába való bejegyzését, amely szerződés ugyanakkor meghatározza a házastársak vagyoni jogainak és kötelezettségeinek terjedelmét. Tekintettel arra, hogy a fellebbező házasságát külföldi államban kötötték, és hogy a házassági anyakönyvi kivonat tartalmazza a vagyonekülönítő rendszerrel kapcsolatos információkat, amely rendszert a házastársak választották, a fellebbező jogi helyzete a szabályzat 68. pontjában foglaltakhoz hasonló, vagyis ahhoz, amikor az egyik házastárs külföldi államban hitelesített házassági szerződést kíván bejegyeztetni.
- 21 A külföldi államban kötött házassági vagy élettársi vagyoni szerződések nyilvántartásba való bejegyzéséhez a szabályzat 67. pontja egyértelmű követelményt fogalmaz meg: a házassági vagy élettársi vagyoni szerződésnek tartalmaznia kell legalább az egyik szerződő félnek a népesség-nyilvántartás szerinti személyi azonosító számát. E tekintetben fontos hangsúlyozni, hogy a nyilvántartás kezelője közigazgatási szervként a törvény által ráruházott hatáskör alapján járhat el, és a törvény nem jogosítja fel arra, hogy saját maga gyűjtsön adatokat és bizonyítékokat bizonyos tények meglétének vagy hiányának alátámasztása érdekében. Ily módon, noha a megfelelő ügyintézés általános jelentőségű elve a nyilvántartás kezelőjét mint közigazgatási szervet kötelezi, e szerv nem jogosult önállóan dönteni bármely ténybeli körülmény fennállásáról, illetve értékelni azt, mivel kötelezettsége annak ellenőrzésére korlátozódik, hogy a hozzá benyújtott okiratok megfelelnek-e a jogszabályokban foglalt követelményeknek. Következésképpen a jelen ügy körülményei között az alperes köteles megtagadni a fellebbező által benyújtott házassági anyakönyvi kivonat házassági szerződésként való nyilvántartásba vételét, mivel a benyújtott okirat nem felel meg a szabályzat 67. pontjában meghatározott követelménynek, azaz nem tartalmazza legalább a házassági szerződésben részes egyik félnek a Litván Köztársaság népesség-nyilvántartása szerint személyi azonosító számát.
- 22 Másrészt a fellebbező az Európai Unió egy másik tagállamában, az Olasz Köztársaságban kötött házasságot. Az ebben az országban hatályos jogszabályok szerint a házassági anyakönyvi kivonat a házassági vagyoni vonatkozóan

választott jogi rendszert is tartalmazhatja. A fellebbező és házastársa házassági anyakönyvi kivonatából kiderül, hogy ezen okirat nem tartalmaz az érintett személyek azonosítására alkalmas személyi azonosító számokat. Ezenfelül az Olasz Köztársaság illetékes hatósága még a fellebbező erre vonatkozó kifejezett kérését követően is megtagadta, hogy a házassági anyakönyvi kivonatban ilyen azonosító adatokat tüntessen fel.

- 23 Meg kell továbbá jegyezni, hogy a fellebbező házasságára vonatkozóan az Olasz Köztársaságban nyilvántartásba vett adatokat a Litván Köztársaságban jegyezték be a nyilvántartási központnál, és az a tény, hogy a fellebbező személyi azonosító száma nem szerepelt a házassági anyakönyvi kivonatban, nem minősült e tekintetben akadályozó tényezőnek. Ezzel összefüggésben a jelen bírósági tanács megállapítja, hogy a külföldi államban nyilvántartásba vett házasságok nyilvántartásba való bejegyzésének kérdésére vonatkozó, a jelen közigazgatási ügyre időbeli szempontból alkalmazandó jogszabály valójában nem követelte meg kötelező jelleggel, hogy a külföldi állam hatósága által kiállított, a nyilvántartásban való rögzítés érdekében benyújtott, a házasság nyilvántartásba vételét igazoló okiratnak tartalmaznia kell a szóban forgó házasságot kötő házastársak legalább egyikének a Litván Köztársaság népesség-nyilvántartása szerinti személyi azonosító számát. Amint azonban már említésre került, e követelmény a külföldi államban kötött házassági szerződésnek a házassági szerződéseknek a nyilvántartásába való bejegyzése céljából alkalmazandó.
- 24 Ilyen körülmények között az eljáró bírósági tanács álláspontja szerint a jelen közigazgatási ügyben fennálló helyzet főszabály szerint az EUMSZ 21. cikk alapján értékelhető. A közvetlen hatályú EUMSZ 21. cikk (1) bekezdése minden uniós polgárnak biztosítja a tagállamok területén való szabad mozgás és letelepedés jogát (a Bíróság [Baumbast és R] 2002. szeptember 17-i ítélete, C-413/99, EU:C:2002:493, 94. pont). Tekintettel arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében az EUMSZ 21. cikk nemcsak a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogot tartalmazza, hanem az állampolgárság alapján történő bármilyen hátrányos megkülönböztetés tilalmát is (a Bíróság 2017. június 8-i Freitag ítélete, C-541/15, EU:C:2017:432, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), a jelen bírósági tanács abból indul ki, hogy a szóban forgó kérdést nem szükséges az EUMSZ 18. cikk alapján külön értékelni, amely rendelkezés szerint, a Szerződések alkalmazási körében és az azokban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történő bármely megkülönböztetés.
- 25 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a fellebbező jogi helyzetét a szabad mozgáshoz való jogát gyakorló uniós polgárként fennálló jogállásának következményei határozzák meg: a fellebbező azt a házassági szerződést kívánja Litvániában nyilvántartásba vetetni, amelyet a házasságának az Európai Unió valamely másik tagállamában történő nyilvántartásba vételekor kötött. Az eldöntendő jogvita tehát nem tisztán belső helyzetre vonatkozik, amely nem tartozna az uniós jog hatálya alá. Az uniós jog tárgyi hatálya alá tartozik többek között a Szerződés által garantált alapvető szabadságok gyakorlása, különösen az

EUMSZ 21. cikkben biztosított, a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog gyakorlása (a Bírósági 2011. május 12-i Runevič-Vardyn és Wardyn ítélete, C-391/09, EU:C:2016:291, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 26 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az Unió valamely polgárát jogilag ugyanolyan bánásmódban kell részesíteni valamennyi tagállamban, mint amelyet e tagállamok az ugyanolyan helyzetben lévő állampolgáraik részére biztosítanak, összeegyeztethetetlen lenne a szabad mozgáshoz való joggal, ha ezen polgár az állampolgársága szerinti tagállamban kedvezőtlenebb bánásmódban részesülne annál, mint amely akkor illelné meg, ha nem vette volna igénybe a Szerződés által a szabad mozgás tekintetében biztosított lehetőségeket (a Bíróság fent említett Runevič-Vardyn és Wardyn ítélete, C-391/09, EU:C:2011:291, 67. pont). A Bíróság azt is pontosította, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely az állam egyes állampolgárait pusztán azért hozza hátrányos helyzetbe, mert éltek a más tagállamban való szabad mozgás és tartózkodás jogával, az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésében valamennyi uniós polgár számára elismert szabadságok korlátozását jelenti. Ugyanis a Szerződés által az uniós polgárok számára a szabad mozgás terén nyújtott lehetőségek nem fejthetik ki teljes hatásukat, ha valamely tagállam állampolgárát eltántoríthatják e jog gyakorlásától egy másik tagállamban való tartózkodása elé a származási állam e lehetőségek gyakorlását büntető szabályozása miatt állított akadályok (a Bíróság 2016. május 26-i [Kohll és Kohll-Schlessler] ítélete, C-300/15, EU:C:2016:361, 42–43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, valamely tagállam azon állampolgára, aki uniós polgárként gyakorolta a származási tagállamtól eltérő tagállamban való szabad mozgás és tartózkodás jogát, a származási tagállamával szemben hivatkozhat az e minőségéhez kapcsolódó, többek között az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésében előírt jogokra (a Bíróság 2022. június 24-i Rzecznik Praw Obywatelskich [végzése], C-2/21, EU:C:2022:502, 36. pont).
- 27 A Bíróság fent hivatkozott ítélkezési gyakorlatára tekintettel a jelen bírósági tanácsnak kétségei merültek fel azzal kapcsolatban, hogy a szabályzatban foglalt szabályok olyanak tekinthetők-e, mint amelyek az EUMSZ 21. cikk értelmében érintik, azaz korlátozzák az uniós polgárok szabad mozgását.
- 28 A jelen bírósági tanács megállapítja, hogy a Litván Köztársaság nem vesz részt a nemzetközi párok vagyoni jogi rendszerei tekintetében a joghatóság, az alkalmazandó jog, valamint a határozatok elismerése és végrehajtása területén létrehozandó, a házassági vagyoni jogi rendszerekre és a bejegyzett élettársi kapcsolatok vagyoni hatásaira egyaránt kiterjedő megerősített együttműködésre való felhatalmazásról szóló, 2016. június 9-i (EU) 2016/954 tanácsi határozat szerinti megerősített együttműködésben. Ennek megfelelően a házassági vagyoni jogi rendszerekkel kapcsolatos ügyekben a joghatóság, az alkalmazandó jog, valamint a határozatok elismerése és végrehajtása területén létrehozandó megerősített együttműködés végrehajtásáról szóló, 2016. június 24-i

(EU) 2016/1103 tanácsi rendelet [omissis] [megismételt információk] nem alkalmazható a Litván Köztársaságra.

- 29 Ennek megfelelően a vizsgált kérdésre alkalmazandó uniós jogszabályok hiányában a jelen bírósági tanács álláspontja szerint a Litván Köztársaság belső jogrendszerében kell meghatározni a jogalanyokat a közösségi jog alapján megillető jogvédelem biztosítására irányuló, a nemzeti jogban előírt eljárási rendelkezéseket, azzal a feltétellel, hogy egyrészt ezek a rendelkezések nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint a hasonló, belső joggal kapcsolatos eljárásokra vonatkozóak (az egyenértékűség elve), illetve a gyakorlatban nem tehetik lehetetlenné vagy nem nehezíthetik meg túlzottan az uniós jogrend által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve) (lásd analógia útján: a Bíróság 2017. június 8-i [Freitag] ítélete, C-541/15, EU:C:2017:432; 2014. július 3-i Kamino International Logistics and Datema Hellmann Worldwide Logistics ítélete, C-129/13 és C-130/13, EU:C:2014:2041 [omissis]).
- 30 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy a szabályozás rendelkezései szerint az a követelmény, hogy a házassági szerződésnek tartalmaznia kell legalább a házassági szerződésben részes egyik félnek a Litván Köztársaság népeesség-nyilvántartása szerinti személyazonosító számát, csak a külföldi államokban kötött házassági szerződések esetében alkalmazandó. A fent említett követelmény tehát nem szerepel *expressis verbis* a Litván Köztársaságban kötött házassági szerződésekre vonatkozó szabályzatban.
- 31 Másrészt feltételezhető, hogy a személyi azonosító számnak a házassági szerződésben való feltüntetésére vonatkozó követelményt érintő eltérő megközelítés azon szabálynak köszönhető, amely szerint a Litván Köztársaságban kötött házassági szerződésekre vonatkozó adatokat a nyilvántartásba való bejegyzés céljából csak a vonatkozó szerződések hitelesítő közjegyzők közölhetik (a szabályzat 21.1. pontja), míg a természetes személyek nem jogosultak ilyen adatokat rendelkezésre bocsátani. Más szóval, e szabály azt jelenti, hogy amikor a Litván Köztársaságban közjegyzői eljárás keretében házassági szerződések kötnek (és az ilyen szerződésekre vonatkozó adatokat a közjegyzők a nyilvántartásba való bejegyzés céljából közlik), az ilyen szerződések kötő személyek pontos azonosítása biztosított. A külföldi államokban kötött házassági szerződések esetében azonban az adatokat a nyilvántartásba való bejegyzéshez az ilyen szerződések kötő természetes személyek bocsátják rendelkezésre. Ezért – tekintettel többek között a nyilvántartás kezelőjét megillető hatáskör igen korlátozott jellegére (a jelen végzés 21. pontja) – úgy kell tekinteni, hogy a szóban forgó házassági szerződést kötő személyek pontos azonosítására vonatkozó követelmény nemcsak megkérdőjelezhetetlen jelentőségű, hanem a közérdek szempontjából alapvetően szükséges is.
- 32 Meg kell azonban jegyezni, hogy a szabályzat nem ír elő más lehetőséget a külföldi államban kötött szerződést kötő felek azonosítására. Ha tehát a házassági szerződést olyan külföldi államban kötik, ahol a szerződés megkötéséhez nem

szükséges személyi azonosító szám, a szabályzat 67. pontjában meghatározott követelmény közvetlenül megakadályozza a vonatkozó szerződés nyilvántartásba való bejegyzését. Ennek megfelelően, amennyiben az ilyen állam illetékes hatóságaitól nem szerezhető be a szerződéshez olyan kiegészítés (melléklet), amely tartalmazza legalább a házassági szerződést megkötő egyik fél személyi azonosító számát, az ebben az államban házassági szerződést kötő személyeknek a Litván Köztársaságban közjegyzőhöz kell fordulniuk új házassági szerződés megkötése és annak a nyilvántartásba való bejegyzése érdekében. Más szóval, a szóban forgó helyzet az uniós polgárok oldalán a házassági szerződés megkötése céljából két közigazgatási eljárás keretében (személyi azonosító számot nem használó külföldi államban, majd ezt követően a Litván Köztársaságban is) felmerülő költségeket (pénzügyi költség, időbeli ráfordítás stb.) eredményez, vagy pedig ahhoz a racionális és logikus döntéshez vezet, hogy az ilyen nemkívánatos következmények miatt elkerüljék a házassági szerződés megkötését egy külföldi államban.

- 33 Ebben az összefüggésben a jelen bírósági tanács hangsúlyozni kívánja, hogy a szabad mozgáshoz való jog az uniós polgár arra való lehetőségét jelenti, hogy munkavégzéssel összefüggő, tanulmányi vagy szabadidős célokból ideiglenesen a származási tagállamától eltérő tagállamba utazhasson. E jog azonban az ahhoz való jogot is magában foglalja, hogy az uniós polgár más tagállamban tartósan letelepedjen, és ott alakítsa ki életét (Saugmandsgaard Øe főtanácsnok [Állami egészségügyi ellátások] ügyre vonatkozó 2021. február 11-i indítványa, C-535/19, EU:C:2021:114, 146. pont). Ilyen körülmények között a jelen bírósági tanácsnak kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy nem tekinthető-e úgy, hogy a szóban forgó szabályozás visszatartja az uniós polgárokat az EUMSZ 21. cikk által biztosított szabad mozgáshoz való jog gyakorlásától. A jelen bírósági tanács különösen azt kívánja megtudni, hogy a EUMSZ 21. cikk (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint az Európai Unió más tagállamában kötött házassági szerződés nem jegyezhető be a házassági szerződések nyilvántartásába, ha a szerződés nem tartalmazza legalább az e szerződésben részes egyik félnek a Litván Köztársaság népeesség-nyilvántartása szerinti személyi azonosító számát, amennyiben a jelen ügyhöz hasonló körülmények között a házassági szerződés megkötése szerinti tagállam illetékes hatóságai megtagadják e szerződés vonatkozó személyazonosító adatokkal kiegészített kivonatának rendelkezésre bocsátását.

III.

- 34 [omissis] [az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése szerinti az előzetes döntéshozatal iránti kérelem benyújtásának kötelezettsége]
- 35 Ilyen körülmények között – a jelen jogvitában szóban forgó jogviszonyok szempontjából releváns uniós jogi rendelkezések értelmezését és alkalmazását illetően felmerülő kétségek elosztatása érdekében – célszerű a Bíróságtól az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésének értelmezését kérni. A jelen végzés rendelkező részében foglalt kérdés megválaszolása a jelen ügy szempontjából döntő

jelentőségű, mivel különösen az uniós jog elsőbbségének biztosítása mellett lehetővé tenné, hogy a jelen ügyben pontos és egyértelmű határozatot hozzanak a külföldi államokban kötött házassági szerződéseknek a házassági szerződések nyilvántartásába történő bejegyzésére vonatkozó követelményről, továbbá lehetővé tenné az egységes nemzeti ítélkezési gyakorlat biztosítását.

A fenti megfontolásokra tekintettel [omissis] [hivatkozás az eljárásjogi rendelkezésekre] a jelen bírósági tanács

a következőképpen határoz:

[omissis] [eljárási szabályok]

Előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:

„Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés 21. cikkének (1) bekezdését, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint az Európai Unió más tagállamában kötött házassági szerződés nem jegyezhető be a házassági szerződések nyilvántartásába, ha a házassági szerződés nem tartalmazza legalább az e szerződésben részes egyik félnek a Litván Köztársaság népesség-nyilvántartása szerinti személyi azonosító számát, amennyiben a jelen ügghöz hasonló körülmények között a házassági szerződés megkötése szerinti tagállam illetékes hatóságai megtagadják e szerződés vonatkozó személyazonosító adatokkal kiegészített kivonatának rendelkezésre bocsátását?”

[omissis]

[omissis]

[omissis]

[szokásos eljárási fordulatok és a bíróság összetétele]